

MIRADOR

SEMANARI DE LITERATURA, ART I POLÍTICA

Preu: 20 cènts. - Pelai, 62. Telèf. 15300. - Subscripció: 2'50 ptes. trimestre

L'interès pel teatre català es manté viu: la nombrosa votació del Premi MIRADOR ho demostra

Resultat del Premi MIRADOR

La votació ha estat un èxit: 3,272 persones han expressat llur opinió

La Florista de la Rambla d'Alfons Roure guanya per 849 vots

El nostre concurs ha estat un èxit, del qual, incommo en frases fetes de reconeguda exactitud, podem dir que ha superat les nostres esperances i les de tothom.

Els escèptics eren nombrosos, però els resultats de dissabte ja varen esvair l'escèpticisme. La gent votava i votava amb interès, i davant d'aquest fet no hi hagué més remei que reconèixer que el públic s'havia pres amb interès el nostre concurs.

El dissabte a la nit ja no havia escèptics. Autors i empreses estaven ja una mica nerviosos i reconeixien que el concurs tenia un interès real. En una tertúlia on hi havia només gent de teatre s'arribà a dir que aquest sistema de concurs tenia més valor que un concurs amb jurat. Es tindria —deien— una idea molt aproximada del gust del públic.

De totes maneres ha estat posada la primera pedra per a una altra vegada. És evident que hi ha detalls a corregir i que l'organització actual pot ésser perfeccionada, però en essència, segons ha demostrat l'interès del públic i els resultats, aquesta mena de plebiscits són de bona llei i plens de suggestions.

Han votat més de tres mil persones, nombre molt respectable i que pot ésser segurament doblat i potser triplicat l'any que ve. Potser caldrà estudiar la idea de fer un taquíllatge especial, en el qual el número de vots seria imponent.

Els escèptics creien que no obtindríem més d'un centenar de vots a cada teatre. El resultat és realment encoratjador. Per la nostra part, ens hem abstenut de fer propaganda en els altres diaris per a evitar que el concurs tingués un caràcter de publicitat. Es pot, doncs, assegurar que aquests tres mil vots representen l'opinió de tres mil entusiastes del teatre català, xifra que, per a enquadrar una campanya en pro d'aquest art popular, és realment extraordinària.

També caldrà procurar, si el concurs es fa una altra vegada, puguin votar certs sectors de públic molt sensibles que tenen abonament en determinats dies de la setmana. Si això hagués estat possible, veuríem considerablement millorats els resultats d'alguns autors veritablement populars, entre ells Carles Soldevila, que no ha tingut la votació que correspon a la importància del seu públic.

Caldrà ara estudiar els resultats obtinguts, comparar aquests resultats amb el nombre de representacions que s'ha fet de cada obra i la varietat de programes que oferia cada teatre.

Encara hi hauria potser una altra consideració a fer; valdria la pena d'aclarir quina política ha fet el públic dels tres teatres, si s'ha dispersat i si cadascú ha seguit el seu impuls, o si el públic ha sabut fer una política.

En aquest moment és impossible estendre's en consideracions i detalls. Consti només que el nostre teatre no és mort com diuen. És necessari que tots ens en fem càrrec, que anem al teatre, que siguem exigents i que els autors facin un esforç per a renovar-lo, feina que no s'oposa gens al gust del públic.

Ens cal ara donar les gràcies a tots els que han contribuït a l'èxit del nostre concurs, en primer terme a don Manuel Ribé, cap de la Guàrdia Urbana, que ens ha donat tota classe de facilitats, i s'ha mostrat molt amable amb nosaltres i va tenir l'encert de nomenar, per vigilar la votació, individus de la Guàrdia Urbana tan zelosos com els senyors Joaquim Morales, Agustí Fuertes, Joan Sunyol, Josep Ramírez, Fulgenci Fontecha, Joan Mir, Antoni Figueras, Felícia Nasarres, Juli Mediavilla, Francesc Díaz, que amb tanta d'eficàcia i de zel vetllaren les paneres de votació, donant la seva presència una garantia de serietat a l'acte. Hem d'agrair també les facilitats donades per les empreses dels teatres Espanyol, Novetats i Romea, la simpatia dels diaris que han donat compte del nostre concurs i l'interès demostrat pels 3.272 votants.

No és exagerat de dir que l'Espanyol semblava un col·legi electoral. En la sessió de la nit del dissabte feien *La Florista de la Rambla*, el diumenge tarda i nit feien vodevils francesos del més esquinçats.

A les pàgines 4 i 5 segueix la informació del Premi.

A Barcelona, el dia 25 de març de 1929 i en el local social de MIRADOR, s'ha procedit a l'escrutini dels vots emesos pels assistents als teatres Espanyol, Novetats i Romea en les sessions del dissabte, dia 23, a la nit, i diumenge, dia 24, tarda i nit, per atorgar el «Premi MIRADOR», d'acord amb les bases publicades en el setmanari d'aquest nom. Fet el recompte de vots pel senyor Màrius Gifreda, assistit dels senyors Joaquim Palahi com a representant de l'Empresa del Teatre Espanyol, Evarist Pallac com a representant de l'Empresa del Teatre Novetats i Alvar Llausí com a representant de l'Empresa del Teatre Romea, la votació ha donat el següent resultat:

La Florista de la Rambla, Alfons Roure	849
Les llàgrimes d'Angelina, Josep Maria de Sagarra	781
Qui no és amb mi..., Ramón Vinyes	321
Els fills, Millàs Raurell	233
Quan el cor parla, Bernat Duran	147
La Glòria, Mossèn Ramón Garriga	121
Els tres tambors, Salvador Bonavia	119
La bruixa blava, Juli Vallmitjana	105
La perla de la Virreina, Alfons Roure	81
Mamà política, Pompeu Crehuet	75
En Pere sense por, Josep Maria Folch i Torres	74
La tia d'Amèrica, Carles Soldevila	64
Pirateries, Ambrosi Carrion	59
La Mary Pickford del carrer de l'Hospital, G. A. Mántua	42
El testament de l'Abadal, A. Artís i R. Llates	40
L'ajudant del marit, J. Vallescà	32
Dones, dones, Joaquim Montero	29
Carlets, home de molts oficis, Pompeu Crehuet	23
La caputxeta vermella, Salvador Bonavia	21
Paies i calés, N. Oliva	9
Daniel o l'optimisme, Avell Artís	6

La suma d'aquests vots junt amb 41 vots anulats per no reunir les condicions necessàries fan els 3.272 vots que contenen els onze paquets, un per cada sessió en què hi va haver votació, entregats pel senyor Manuel Ribé, cap de la Guàrdia Urbana de Barcelona, que es va fer càrrec dels vots fins a l'hora de l'escrutini. Firmen: Màrius Gifreda, Joaquim Palahi, Evarist Pallac i Alvar Llausí.

ALFONS ROURE, el guanyador del Premi

LA VOTACIÓ

Al Teatre Espanyol

En cap de les tres funcions fetes en aquest teatre va haver-hi «calderada» completa. No obstant, en la sessió del diumenge a la tarda el nombre insignificant de vots no està en relació amb el taquíllatge: al teatre hi havia molta gent, però molt districte V. Segurament el públic de la tarda era d'inferior qualitat al del diumenge a la nit. Una vegada més sembla demostrar-se que les classes menys cultivades són les més abstencionistes.

Però a cada sessió hi havia grups de partidaris d'En Roure que feien una discreta pressió als amics, detall que demostra que En Roure és avui l'home més popular del Paral·lel, districte que abans era de l'Amichatis.

En algunes ocasions es varen organitzar algunes «croses» que pogueren ésser fàcilment desviades. Però tot això era de bona fe i també era de bona fe el gest de tres o quatre ciutadans que varen tirar a la panera un paquet de paperetes, les quals, naturalment, varen ésser tretes de la panera. Molts obrers entraven ja amb llapis a la mà, disposats a senyalar l'obra de la seva predilecció.

No és exagerat de dir que l'Espanyol semblava un col·legi electoral. En la sessió de la nit del dissabte feien *La Florista de la Rambla*, el diumenge tarda i nit feien vodevils francesos del més esquinçats.

Al Teatre Novetats

En el Teatre Novetats el dissabte a la nit la votació va ésser unànime. Sobre unes 200 persones que assistiren a la sessió es varen recollir 150 vots. Varem poder de seguida endevinar que Sagarra s'enduria els sufragis de la majoria. També Vinyes amb *Qui no és amb mi...*

El diumenge a la tarda, dues sessions. Molta més animació. Des de les tres començaren a entrar al teatre criatures amb els seus acompanyants i uns quants homes sols. Molt element castellà i més indiferència que la nit anterior, ja que de 154 que, com hem dit, érem, es van trobar 150 butlletins, i en canvi amb més de mig pati ple s'arribà tot just als 272. El públic dels pisos superiors, en general, no va votar; es veu que són masses grans per un sol vot.

A la sessió de les sis el teatre estava ple. Va haver-hi lluita, discussions, quasi baralles. Els guàrdies urbans van haver d'intervenir. Els partidaris de Vinyes movien més avalot que ningú. Criticaven, comentaven i feien també la seva miqueta de... propaganda.

En aquesta sessió els vots arribaren a ésser més de 600. L'element femení votà amb molt plaer. Gosaríem a dir que unànimement per En Sagarra.

A la nit del diumenge varem tornar a la calma. Menys de mig teatre, però bons electors. (Segueix a la pàg. 4.)

Personalitats a l'Espanyol

Els representants de MIRADOR que varen controlar les votacions al teatre Espanyol estaven admirats de veure entrar tantes personalitats.

A la nit feien un vodevil amb molta sal i pebre, el «non plus ultra» dels vodevils, amb llits a l'escena i deshabilés.

Doncs bé podem dir que en aquesta sessió —i no ens escandalitzem, ni fem un anunci al teatre— hi havia moltes i molt notables personalitats de la nostra literatura, i no pas de la literatura del districte V, sinó de la més ortodoxa, bona i seriosa. Hi havia autors dramàtics, poetes i periodistes d'extrema dreta i extrema esquerra. Entre els crítics hi havia homes tan ponderats com el senyor Bernat i Duran, del qual, piadosament pensant, volem creure que disposat a estudiar profundament tots els aspectes del teatre no vol prescindir, i fa bé, d'un aspecte tan important com és el vodevil i d'un teatre de tan caràcter com l'Espanyol.

Les coaccions

Va haver-hi coaccions? Més o menys, és evident. Però més que coaccions a la voluntat, dirigides generalment als analfabets, es feien coaccions a la intel·ligència. Alguns ciutadans intentaven convèncer els altres sobre la bondat d'un argument.

En certs moments va haver-hi mitges disputes a favor d'alguna determinada obra, disputes que, naturalment, sempre acabaven bé.

A l'Espanyol un elector explicava a altres dos l'argument del «Qui no és amb mi», i deia:

—Mira, és un drama on gairebé només hi surten capellans. Al primer acte n'hi ha catorze o quinze i tots llegeixen, estudien, estudien la carrera de capellà. I resulta que n'hi ha un que es pren l'Evangeli al peu de la lletra i, és clar, tot li surt malament perquè els altres no s'ho prenen amb tanta bona fe.

—Que està bé això. Que n'és de veritat —exclamaven els altres dos electors.

Varem creure que el resultat d'aquesta conversa seria tres vots a favor d'En Vinyes. Cal fer esment que el poeta Ramon Vinyes va sostenir a Novetats una conversa molt animada. Seria, però, injust de dir que feia coaccions.

Un vot de qualitat

A Romea va presentar-se a votar un ciutadà. Ningú no li preguntava res. L'home va voler, però, fer públic quin era el seu vot.

—Voto per *La Florista de la Rambla*, no per l'obra en conjunt; només per aquella relació del segon acte, que ella explica que l'han deshonrada... Allò val totes les pessetes. Vaja, que no hi ha res millor!

Les apostes

El diumenge al vespre, en saber-se els darrers resultats, els que s'havien apuntat les xifres de totes les sessions dels tres teatres feien curioses apostes sobre el resultat definitiu.

La notícia que a l'Espanyol havien sortit durant la sessió de la nit 516 vots de la panera, havia fet minvar l'entusiasme dels sagaristes. Els amics d'En Sagarra estaven molt engrescats a la tarda amb el resultat de Novetats. En saber-se el resultat de l'Espanyol, un grup deia a un altre grup:

—Us donem En Sagarra per 30 duros.

—Doncs jo, En Sagarra encara el faria per més de 100 duros.

—Vaja, jo en donaria més de la meitat dels 400 duros.

Altres calculaven per vots.

—Faig 1400 vots a En Sagarra.

—Doncs jo crec que en Roure tindrà un 60 per 100 del total de vots.

Totes aquestes converses s'acabaven jugant-se un sopar.

Molts d'aquests sopars eren fixats pel di-l-luns.

Les juguesques tenien la particularitat d'assegurar un sopar, guanyés qui guanyés.

El vot d'En Rossinyol

En Rossinyol va votar a Romea. Va fer portar la candidatura per un amic, candidatura oberta.

Doncs bé: En Rossinyol, ja ho podem dir, va votar «La Glòria» de Mossèn Garriga.

Això no va sorprendre ningú. Un amic nostre va dir:

—En Rossinyol ha votat «El Mistic».

Al cap de poca estona va venir la senyora Rossinyol i va dir que votava «Mamà política» perquè, «diguin el que vulguin, la trobo molt humana».

Visites als col·legis electorals

Molts autors varen seguir tots els teatres durant totes les sessions. Per cert que alguns feien entrar els amics al cafè i, com aquell qui res, els pagaven una copeta. La qüestió és cultivar la popularitat. L'elector té tant prestigi!

Els vots dels amics

Es curiós de fer constar que els intel·lectuals que tenen relació amb els autors dramàtics no votaven a conseqüència d'una opinió crítica: votaven l'amic.

Un d'ells, crític eminent, ens deia mostrant-nos la candidatura:

—Ara no vota el crític: l'amic vota l'amic.

I la gent menys eminent, gens eminent, feia aproximadament igual.

Encara diran de les rancúnies i els odís dels intel·lectuals.

Ciment armat?

L'època del ciment armat. Aquesta designació, per anomenar la nostra, figurà entre les que recollí una enquesta estrangera.

Vegeu com a tot arreu el ciment armat és adoptat, sobretot en les grans construccions. Vegeu-ho a Barcelona mateix.

Ara mateix, davant de la casa del senyor Pich i Pon, hom fa unes obres importants a base de ciment armat.

De ciment armat hem dit?

Separadament, a un arquitecte de vàlua i a un redactor d'aquesta casa se'ls acudí, badant-hi:

—Això, ja no és ciment armat; és ferro arrebossat.

Retalleu els xamfrans

Aribau, encreuament Consell de Cent. Un urbà, que no pot estar al centre matemàtic dels dos carrers, pels tamvies, íntima a xiulets els ciutadans que sense necessitat de geometria, empíricament, saben que la base d'un trapezi és menor —i de bon tros— que la suma dels tres costats.

Les dues estan a punt de caure. L'urbà fa l'últim xiulet en honor d'un ciutadà estalviador de passes, i plega.

Tira Aribau avall. A l'encreuament amb el carrer de la Diputació, l'home travessa pel camí més curt, com qualsevol ciutadà indisciplinat.

L'«esprit» de París

A les tanques dels edificis en construcció han aparegut els nous anuncis de l'Exposició de Barcelona que, baldament no matin, són força superiors al del cèlebre herald vestit de vermell que ofereix la sabata a un cirabotes imaginari, tal com fou representat al ball de l'Artístic del Carnaval d'enguany. A París, el que ha tingut més èxit és el d'En Galf. No el recordeu? Hi ha un Crist bizantí, el pont de Toledo sobre el Tajo, etc. I és precisament el Crist amb les seves barbes i la seva túnica de colors llampants el que ha cridat l'atenció dels parisencs.

Li diuen *le Christ au pyjama*.

Una enquesta ben fàcil

Una revista madrilenya ve publicant des de fa un quant temps, una enquesta que resulta força interessant. El reporter que n'està encarregat, té per feina anar demanant a diferents personalitats dels rams més diversos (artistes, literats, periodistes, escriptors, ballarines, dibuixants, futbolistes, etc.), que han sabut fer popular un pseudònim qualsevol, quin va ésser l'origen del seu canvi de nom i quina va ésser la qualitat que els va fer adaptar l'esmentat pseudònim.

L'altre dia en una colla es parlava d'aquesta enquesta i de si resultaria o no intentada a Catalunya. Un del grup va intervenir:

—De si tindria èxit o no en tindria, no us en puc respondre. Però que és ben fàcil no en tinguem cap dubte. Amb escriure una carta al poeta Carner i una altra al senyor Civera, ja en tenim per a omplir tants números com vulgueu.

Una solució

A un bacallaner barceloní li va sortir, ja fa uns quants anys, un fill que tirava per tenor. Un cop provada la veu per tres o quatre professors dels de més anomenada, hom va acordar enviar-lo a Itàlia a estudiar un parell d'anys, i, en tornar, fer-lo debutar al Liceu.

Feia ja uns quants mesos que el noi era fora i un dia el pare va trobar pel carrer a En Moraguetes. Naturalment, la conversa va recaure de seguida sobre el noi i les seves possibilitats artístiques. El pare estava tot preocupat.

—Figuri's —deia—. D'aquí un any i mig el noi em debutarà al Liceu i jo bé hauré de continuar amb l'establiment obert. Vostè no creu, senyor Moragues, que pot ésser un obstacle per al seu triomf que jo faci de bacallaner? Ja sap com són la gent...

I diuen que En Moraguetes li va respondre:

—Això rai. És ben fàcil d'arreglar; n'hi ha prou amb canviar el títol de la botiga.

—I com li sembla que hi posi?

—Poseu-hi... poseu-hi «Bacallaneria Rusticana».

FOCH EL LLIBERADOR

Encara que els diaris han parlat oportunament i amb extensió del mariscal Foch, pecaríem per omissió si no retéssim homenatge a l'home que ha guanyat la guerra més gran de la història, que ha manejat sense que li fessin nosa milions d'homes, el geni militar que ha estat comparat amb Alexandre i Napoleó, i del qual pot dir-se

EL MARISCAL FOCH

que és l'home menys militarista que s'ha conegut.

Hi ha raons justificadíssimes per a ésser antinapoleonista: l'Emperador només va fer guerres inútils, innecessàries, guerres de conquesta i de fantasia. El càstig ha estat, però, justíssim; de la seva obra militar i política no n'ha restat només que la lluisor del llamp. En canvi, la característica de Foch, el que mereix que tothom es descobrixi davant d'aquest mort, és que la seva espasa es consagrà exclusivament a una obra de lliberació.

Soldat d'un país democràtic, acut al camp de batalla quan el seu govern el crida: venç i imposa les condicions de pau, i se'n torna cap a casa. En temps de Napoleó li haurien ofert un reialme, els anglesos li haurien donat un títol, un castell i una forta compensació en metàl·lic; la República el distingí amb un bastó de mariscal de França i li diu: «has merescut bé de la pàtria».

Aquest gran capità té encara una altra característica: fins poc abans de la guerra no fa vida de caserna; el seu lloc predilecte és la càtedra. A l'Escola Superior de Guerra i més tard al Centre d'Alts Estudis Militars, creat per ell i al qual assistien, no cadets, sinó coronels i tinent coronels, Foch puja una generació de militars que saben l'ofici.

Els llibres i estudis que ha deixat són un prodigi d'intel·ligència. Foch abandona les frases fetes de les velles acadèmies i totes aquelles històries del valor personal i només es refia de la intel·ligència. Foch parla de la guerra, d'un pla de batalla com d'un problema de lògica. En certs moments, Foch, professor d'estratègia i història militar, sembla que professi una càtedra de lògica.

Home d'una educació humanística, exposa els problemes amb una força de dialèctica on no trobaríem un mot inútil. I comença invariablement el curs amb la següent frase: «Un dia us demanaran que sigueu el cervell d'un exèrcit. I jo us dic avui: apreneu a pensar.» Pretén treure de l'art militar tot aspecte de cosa màgica i diu: «Saber comandar no vol dir fer el misteriós.» Creu que el generalíssim ha de donar només la direcció general, indicar l'objectiu, i deixar als altres generals caps de divisió el dret d'iniciativa. Aquest dret d'iniciativa el funda el mariscal Foch en la realitat, en la necessitat de reconèixer la importància del factor oportunisme en les batalles. Cal primer — diu — saber de què es tracta. La frase de Verdú du Vernois en arribar al camp de batalla de Nachod era la cantarella de Foch: «Et d'abord, de quoi s'agit-il?» «Sapiguem primer de què es tracta.» Cal estar preparats per a fer front a un fet inesperat, lliures de fórmules fetes, perquè «a la guerra no hi ha pas estratègia, o dos i dos no fan pas quatre»; «a la guerra només hi ha una escola: la del bon sentit».

Tot això no pot ésser més intel·ligent, més francès. Amb aquests principis, Foch va guanyar la guerra i va lliberar la França.

LA HUMANITAT DE MASARYK

La figura de Tomàs Masaryk, President de la República Txecoslovaca, ha estat àmpliament estudiada entre nosaltres. La seva magnitud, comparada amb justícia pels seus apòlogues amb altres figures com les de Gambetta, Washington, Lincoln i Gladstone, ofereix per nosaltres, particularment per nosaltres, un món de suggestions intenses i inacabables. Són molts els que admi- ren a Masaryk superficialment com l'home que aconseguí, després d'un treball incessant desenrotllat en els medis oficials de Londres i París, associar a la victòria dels aliats l'alliberació de la seva pàtria, amb el reconeixement de la República Txecoslovaca i la seva proclamació de President en 14 de novembre de 1918. Això, però, és el fet històric, ressonant i extern. Abans hi hagué quelcom més important i més transcendental; la veritable elaboració del triomf de Masaryk, com alliberador del seu país i com a organitzador i consolidador de la seva vida pública.

Deixem, doncs, el personatge històric, del Masaryk diplomàtic i home d'acció victoriós — home d'acció audaç i arribat als seixanta cinc anys — per a referir-nos al lluitador tenaç, infadigable, malgrat totes les contrarietats i tots els odis, a l'home de caràcter dúctil, però ferm, que va saber esperar sense defalliments ni covardies més de seixanta anys per a veure triomfar els seus ideals, amb aquella fe que li feia dir als seus deixebles: «Jo no em sotmetré pas. Com més penós i dur és el deure, més imperiosament som obligats a complir-lo.»

La vida de Masaryk no s'explica sense admetre l'existència d'una intel·ligència privilegiada i d'una contextura moral superior. Masaryk fou un veritable clarividant. La seva convicció fou que el seu poble no podria alliberar-se mai d'una manera definitiva si quan vingués el moment de la seva material renaixença no estigués moralment preparat per a subsistir col·lectivament. Es pot dir que tota la seva vida fou consagrada a l'obra d'educació política i preparació moral del seu poble. És interessant i alligador d'observar l'austeritat i ponderació amb què realitzava aquesta obra.

La seva integritat patriòtica no li privava de repudiar el xovinisme: «És precisament el nacionalisme recelós — deia — el que fa odiós el patriotisme.» Completament allunyat d'exaltacions egoistes, de deliris de grandesa i no cal dir de costumismes pintorescos i tipismes geogràfics que són la crosta inútil d'algunes qüestions particularistes, la doctrina de Masaryk era una pura i viril afirmació nuda d'un sentiment de defensa de la realitat. Per això escrivia: «No veig per què la constatació honesta de la realitat ha de ferir l'amor natural que cadascú sent pel seu poble, la seva llengua, la seva nacionalitat. No crec pas en les nacions elegides entre totes. No sento cap necessitat de denigrar els altres pobles per exaltar el meu. Reconec els defectes de les altres nacions, però no em fan tant mal com els defectes de la meua pròpia nació, que són també els meus defectes. Reconec la superioritat d'altres nacions sense que això tingui la més petita influència en el meu sentiment nacional. Crec que és un deure moral de cadascú parlar amb franquesa de la seva pròpia nació a les nacions estrangeres: una nació que pretén ésser infalible en els seus auguris, ella mateixa posa obstacles al seu propi progrés.»

Contra el xovinisme, Masaryk hi posava el seu socialisme: «Reconec en el socialisme, amb el seu internacionalisme, una excel·lent contrapartida i un correctiu de l'egoisme i del xovinisme nacionalistes, correctiu que es fa necessari en tant que una massa d'arribistes de totes menes, grans i petits, abusen del sentiment i de la idea nacionals, com abusen de la religió, de la ciència, del periodisme i de tot.»

És del més gran interès observar, doncs, que Masaryk, restaurador de Txecoslovàquia i pare del poble, com l'anomenen els seus contitudans, no basava el seu sentiment nacional en ambicions exclusivistes ni en l'esperit de venjança. Els elements ètnic, històric i lingüístic, en els quals fonamenten els seus drets i la seva existència tots els països, adquirien, segons la concepció de Masaryk, un valor secundari al costat del que significava la «voluntat de poble». Per això, Masaryk passarà a la història com un

dels més decidits defensors de la doctrina democràtica.

Masaryk, home liberal, per doctrina i per temperament entenia, com hauria d'entendre tothom, que en un poble culte tots els aspectes de la llibertat han de convergir a un sol sentiment, i això explica que defensés amb la mateixa fe els principis de llibertat col·lectiva que els de la llibertat individual. Per aquesta raó afirma Stern, un dels comentaristes de Masaryk, que aquest no s'hauria segurament decidit a pendre la direcció del moviment txecoslovac si no hagués tingut fortament desenrotllat el sentiment de la justícia social alhora que sentia una activa repulsió davant de tota iniquitat; si hagués estat solament un filòsof nacional, sense ésser ensem un reformador social. Probablement hauria estat difícil a Masaryk d'aconseguir el prestigi i la força moral que tenia davant de l'opinió txeca si no hagués estat partidari de reformes socials i no hagués mantingut en tot moment la seva tendència popular i social.

Foren les seves idees socials un dels motius pels quals s'hagué de separar dels liberals txecs i de la seva política, car aquests liberals, com els d'altres països, no feien gaire honor al seu nom. El mateix Masaryk diu: «La nació és pels nostres liberals constituïda per una classe burgesa privilegiada, i la seva manca de comprensió humana no els permet d'admetre que la nació és també el petit poble, l'obrere, el proletari.»

El camí més lògic per a redimir la nació txecoslovaca va creure que era el que començava per la redempció dels ciutadans txecs; per això sostenia que el seu programa nacional era abans que tot un programa humà, i va seguir la política del pobre i del desposseït. Per la solidaritat social va arribar a la solidaritat nacional i a l'estat d'esperit col·lectiu que va fer possible la restauració.

EL PRESIDENT MASARYK

ració del seu país en acabar la gran guerra, i a la seva organització com estat modern, sense les precipitacions que han mantingut convulsos alguns estats que, com Txecoslovàquia, van ésser reconeguts pel tractat de Versalles.

El President Masaryk acaba de complir setanta nou anys. La seva vellesa triomfant ha de merèixer el respecte i l'admira- ció de tots els esperits liberals. La figura d'aquest gran home a casa nostra no serà mai prou venerada.

JOAN MARLET

EL QUE ENYORA MASARYK

El president Masaryk ha rebut moltes felicitacions amb motiu del seu aniversari. Efectivament, Masaryk, elegit president en 1918 amb els vots dels txecs i dels eslovacs, exercí d'home d'Estat tan a la satisfacció del país, que en la seva reelecció, l'any 1927, reuní també els vots de la majoria de la població alemanya de Txecoslovàquia.

Aquests dies, a alguns que l'han felicitat, ha confessat:

— El que jo voldria és poder entrar en un cafè, assegurar-me'n, xerrar un parell d'hores amb els meus amics, tal com feia abans. Però, desgraciadament, sóc l'únic ciutadà txec que no pot permetre's el luxe d'anar al cafè.

Ja té raó el nostre col·laborador Joan Marlet de titular *La humanitat de Masaryk* els seus articles sobre el famós president. Un tret així l'acaba de confirmar.

A MEXIC

— Quants anys té aquest nen?
— Ja comença a ser grandet, ja té cinc revolucions i mitja.

(Le Canard Enchaîné.)

A LES COMARQUES, JA NO ES JUGA A FUTBOL

L'afició al futbol a casa nostra, ha sofert una minva de grossa importància. Se n'ha adonat tothom; la desolació que comencen a oferir els camps, en dies de partit; la indiferència que ve reflectint-se pels resultats; el fet del que eren abans discussions vivíssimes, plenes de passió, no passen avui d'una amistosa conversa i en la qual hom sembla voler passar per alt el tema, són símptomes prou vius del retraïment que va accentuant-se.

Això, pel que afecta a la capital, ho veiem ara. Pel que atany a les comarques, hom diria que el futbol ja està en període de liquidació. Sembla mentida que una cosa que hagi pogut remoure tant i tant l'apassionament popular i que en certs moments ha constituït un motiu d'alarma perquè s'anava de dret al desenrenament, pugui anar-se deixant decaure en forma tan trista.

De fet, el futbol a fora no resisteix, no es defensa.

Les causes són múltiples i obeeixen a altres tantes raons diverses, la majoria de les quals, és cert, no escauen en aquestes columnes, perquè tenen un caràcter essencialment «tècnic». Però n'hi ha d'altres que, com totes les causes en les quals el sentiment popular s'hi llença amb l'entusiasme propi de la irreflexió, mereixen ésser estudiades al marge de la seva part estrictament esportiva.

A nosaltres no ens alarma gens la crisi del futbol professional a Barcelona, car al grau d'obcecació i fanatisme eixores a què s'havia arribat, sincerament no creïem que ni l'esport ni la cultura hi guanyessin res. En canvi, considerem sensible i tant com sensible digne de prestar-hi atenció, la davallada que ha vingut sofrint, sobretot de poc temps ençà, el petit futbol, aquest futbol d'aficionat que un dia havia entrat per la porta gran a les nostres ciutats, als nostres pobles i a las masies.

Aquest futbol poc refinat, que espectacularment mancava de valor, és el que entenem calia conservar a ultrança, car si ell, com a distracció i fins obsessió, és avui per avui l'únic exercici físic a què es llura el nostre jovent de fora, no podrien negar fins els més escèptics, d'admetre que en molts casos, ha estat un factor important per a millorar la pròpia cultura de l'individu i sobretot li ha aferrat uns sentiments que potser d'altra manera no li haurien entrat tan al viu.

Pràcticament hem comprovat casos notables en aquest últim sentit. Mentre alguna vegada hem vist que tal o tal jugador del Barcelona o de l'Europa romanica sord, indiferent, fins ignorant d'aquelles coses que entre tots pretenem fer creure que representaven, els del món desemparat del futbol us en parlaven amb tot respecte i unció.

El pitjor mal que s'ha fet allí fou voler convertir el futbol en arma política, però no de política elevada, sinó d'aquesta carinçona rivalitat de grupets, partidets i personalismes que infecten les nostres comarques.

Es clar que això hauria pogut evitar-se amb una direcció una mica més intel·ligent. Però la direcció futbolística ha pecat fins fa poc, de tots els mateixos vicis, de les petites misèries i rivalitats dels homes que vivien l'ambient.

Aquesta manca de tacte, d'una clara visió del que ideològicament podia obtenir-se de l'esport, portà a confusions lamentables fins l'extrem que en alguns indrets, els partits de futbol eren petites guerres civils. En lloc de servir de lligam, despertava odis i rancúnies i moltes vegades no havia servit més que de pantalla a interessos inconfessables.

El professionalisme tronat, dels dos duros i tres duros per partit, va ésser el cop mortal a la idea de l'esport. En aquest pla les coses, el futbol a les comarques ha seguit el fals camí que li era marcat; avui es troba en un estat de decaïment que fa pensar en la seva fi pròxima si no s'hi troba remei immediat.

I aquest remei no pot cercar-se més que en l'enlairament de la idea esportiva i tractant per tots els mitjans d'evitar en el practicant futbolista, qualsevol estímul de caràcter material. El contagi del lucre és fatal per al futbolista, com bé prou s'ha demostrat, car llevat els pocs casos d'alguns equipiers dels primers clubs, resulta que s'ha embrutat per uns quantitats irrisòries.

Però tant o més que el jugador ha de vigilar-se la corrupció dels qui, orfes de tot sentit idealista de l'esport, fan del futbol un mercadeig o el mitjà per al seu propi lluitament.

Si hagués estat cert com en alguns moments ens han volgut fer creure els qui n'han remenat les cireres, que darrera el mer espectacle hi havia una ideologia més alta que els impulsava, no seria possible que les comarques donessin el trist espectacle que ofereixen ara. És evident que aquest aspecte pot haver servit magníficament bé de plataforma a alguns, però no s'haurà aconseguit res si tot se'n va en orris.

Seria hora de comprendre que el futbol ha d'ésser una escola de ciutadania, en lloc de mera exhibició espectacular i de punt cèntric on poder exhibir, a so de timbals, les petites vanitats humanes.

VICENS BERNADES

Panait Istrati parla del seu viatge a Rússia

El gran escriptor romanès Panait Istrati acaba d'arribar a París de tornada del seu viatge a Rússia. S'ha passat setze mesos al país dels soviets estudiant «sur place» la situació actual del proletariat revolucionari. Ha parlat amb els capdavanters de Moscou, ha parlat amb els obrers de les fàbriques i amb els pagesos de les vastes planes russes. En arribar novament a París, els reporters de les grans revistes franceses l'han assestat amb entrevistes i qüestionaris demanant-li les seves impressions. Panait Istrati, revolucionari incansable i defensor vibrant de la causa proletària, ha prodigat les manifestacions avançades quelcom del que contindrà el seu llibre d'imminent aparició *Vers l'altra flama*. Durant molts dies la premsa de París ha començat les manifestacions de Panait Istrati i n'ha volgut treure conseqüències desfavorables a la situació actual a Rússia. Evidentment, molts d'aquests comentararis són tendenciosos i no poden comparar-se a la serena imparcialitat que un home de les conviccions revolucionàries d'Istrati ha demostrat en explicar el dret i el revés de la vida soviètica.

«No estic pas decebut — ha dit parlant de Rússia —, però he pogut constatar que la lluita és dura, que els homes hi posen llur passió i que arribarà un dia en què caldrà canviar de tàctica. Jo ja estava al corrent de la lluita d'idees que fa topar entre ells, els revolucionaris russos. Sabia que em trobaria davant de diverses tendències revolucionàries. Però on la meua sorpresa ha estat sincerament dolorosa fou el dia en què em vaig convèncer que els germans revolucionaris anaven un xic lluny en els mitjans emprats per sostenir llurs conviccions.

«Prou que sé com obraven els que avui són minoritaris, en la lluita forçosament subterrània que havien de sostenir per expressar llur opinió; no és que hi hagués res d'hostil contra el règim soviètic, sinó una lluita de tendència en el si d'aquest règim...»

«Tot això no és suficient per decepcionar un revolucionari que sap que la lluita serà llarga i que no és pas en onze anys de poder que es pot infantar aquell món nou pel qual treballam tots.»

«Estic meravellat — ha afegit — de la gran obra d'educació realitzada pels Soviets. Vull explicar un fet simbòlic. Les escoles primàries i les sales de lectura es multipliquen amb una rapidesa desconeguda en altres bandes. Aquesta set d'instrucció es manifesta sovint en formes que resumeixen per elles mateixes la formidable transformació social que s'opera a Rússia. Tant és així que en el delta del Volga, una antiga església flotant, creada pel tsarisme i destinada als pescadors, ha esdevingut avui una sala de lectura. La bandera vermella hissada dalt del pal sembla anunciar a tots els treballadors de les pesqueries la fi d'un règim d'ignorància i l'arribada d'una cultura nova. Us asseguro que no he pogut contemplar aquest símbol sense sentir com la meua sang m'escanyava d'emoció.»

Respecte l'opinió que li mereixia Trotsky, en aquest moment exiliat a Constantinoble, Panait Istrati ha afirmat que respectava les conviccions de Trotsky i que creia sincerament en la seva integritat de gran proletari.

Aquest número ha passat per la censura

Lavabos Cardona Vergara, 1

CALZADOS MINERVA

Sociedad Anónima

Minerva S.A.

Via Laietana, 30

OFICINA INTERNACIONAL DE PATENTS I MARQUES

Josep Torre de Mer Sanromà

Advocat

Balmes, 66 • Aragó, 225 • Telèfon 70873

LA PRIMAVERA

— Sembla que li interessin les minories... Deu ser un delegat de la S. D. N...

(Le Canard Enchaîné.)

I EL TEATRE

LA LABORIOSA TASCA DE L'ESCRUTINI

Va començar dilluns a les 4 de la tarda i va acabar-se a les 10,30 de la nit. Va ésser un treball intensiu i nerviós que fou necessari trencar amb un lunch que serví la casa Riera. La redacció era plena de gent. No volem consignar noms: consti només que hi havia per l'empresa de l'Espanyol els senyors Joaquim Palahí i F. Virgili, per la de Novetats el senyor Evarist Pallac, i per la de Romea el Senyor Alvar Llausí. Hi havia

deu, deu, deu... De tant en tant, però, segons frase no recordem de qui, queia alguna *Llàgrima*. L'escrutini dels quatre paquets de Romea donava un resultat molt diferent: les 21 obres que havien entrat en el concurs sortien totes i el llapis dels interventors havia de fer ràpides excursions damunt el paper. En arribar als paquets de Novetats, tot era sentir 16, 16, 16, 16, un mar de *Llàgrimes*, tantes que en certs moments

L'escrutini a la nostra Redacció

també el senyor Carles Capdevila, director de *La Publicitat*, el senyor Aliberc, redactor en cap de *La Veu de Catalunya*, i representants d'altres diaris, i els senyors Enric Rafel i Isidor Mussoles de l'Associació Obrera del Teatre. Quant a autors, només va venir el senyor Artís, i no hi comptem el senyor Sagarra, que és de la casa.

L'escrutini va ésser lent i feixuc. La comptabilitat era rigorosa i admirable. Ot Hurtado i Màrius Gifreda varen alternar en la tasca de presidir la taula i cantar els vots. El cos d'interventors era nombros i bregat en anteriors combats d'aquesta mena.

Després de comprovar els paquets que fins aleshores havia custodiat don Manuel Ribé, cap de la Guàrdia Urbana, es va procedir a obrir el primer.

Va començar l'escrutini per ordre alfabètic de teatres, o sigui per l'Espanyol. El president llegia el número que en les paperetes portava cada obra. *La florista de la Rambla* tenia el 10, i tot era sentir deu,

semblava que havien de negar la *Florista*. El puntatge de l'últim paquet de Novetats fou molt emocionat. Es feien juguesques. En Sagarra insistia en la seva primitiva opinió que en Roure l'avençaria d'un centenar de vots. Va arribar un moment que el puntatge es feia ja per diferències entre Roure i Sagarra.

Acabat l'escrutini, es signà l'acta que publicarem a primera pàgina. Tot havia anat com una seda.

Seria exagerat creure que En Sagarra va tenir un desengany. Des del primer dia que es va parlar del Premi MIRADOR, va dir que guanyaria Roure. Ho sospitàvem, però calia demostrar-ho. En Roure ha guanyat: Visca en Roure!

Al peu d'aquesta plana el lector trobarà una taula amb l'expressió detallada dels vots obtinguts per les obres i les sessions dels diferents teatres en què aquells foren emesos. Ara, els comentaristes tenen la paraula. El tema és fèrtil.

DESPRÉS DEL "PREMI MIRADOR"

La satisfacció d'En Roure, la satisfacció d'En Santpere i algunes altres coses més o menys interessants

A les onze sortíem de la redacció de MIRADOR, on s'acabava de verificar l'escrutini que donava el Premi a *La Florista de la Rambla*, d'Alfons Roure. Un sopar rapidísim, un taxi, i tras, tras, tras, cap a l'escenari del Teatre Espanyol. A la casa regna una gran alegria. Hom es dona copets a l'esquena i totes les cares tenen aquell aspecte satisfet que en diem «cara de Pasquès». El triomf d'En Roure representa una mica el triomf de tots.

Ve un entreacte. En Santpere surt davant la cortina, i diu:

— Respectacle públic: com vostès saben, el setmanari MIRADOR ha organitzat un premi, etc., etc. Doncs bé: aquest premi l'ha guanyat *La Florista de la Rambla*, obra estrenada en aquest teatre. Us demano uns aplaudiments per a En Roure (ovació) i uns aplaudiments per als organitzadors del concurs (una altra ovació).

— Podríem veure En Roure? — preguntem.

— És a dalt. Ara baixa.

Efectivament: baixa. Sempre tan alt, sempre tan cepat, amb aquella estarrufada rissamenta de cabells, l'afortunat autor va repartint encaixades entre la gent de l'escenari i, finalment, es posa a la nostra disposició.

— Per començar, us donem l'enhorabona.

— Moltes gràcies...

— Us ha satisfet molt d'haver guanyat el Premi?

— Naturalment. Em dona una gran alegria.

— De totes maneres, la cosa no us deu haver sobtat gaire...

— Està clar. Si voleu que us sigui franc, us diré que m'ho esperava.

— Per què?

— Perquè, en certa manera, es pot dir que el plebiscit estava fet abans de començar la votació. *La Florista de la Rambla* porta fetes 78 representacions, mentre que de totes les altres obres estrenades aquesta temporada, no n'hi deu haver cap que hagi arribat a les quaranta. Això vol dir que és la que ha anat a veure més gent, i això, al cap i a la fi, és l'únic que compta en coses de teatre...

— Coneixeu el resultat total de l'escrutini?

— Sí.

— Quina impressió n'heu tret?

— M'ha estranyat, sobretot, que En Sagarra hagi tingut tants vots sobre els altres.

Jo em pensava que, si fa no fa, es disputaria el segon lloc amb En Vinyes. Pel que fa als altres autors, la cosa ha anat, pam ençà, pam enllà, tal com jo suposava. El que també m'ha sobtat és que en Folch i Torres hagi tingut tants pocs vots, sobretot tenint en compte la brillant votació que han obtingut *Els tres tambors*, d'En Bonavia.

— I res més?

— Ah, sí; encara una altra cosa: tampoc entenc com En Sagarra ha tingut tants vots en la primera sessió de tarda de Novetats. No sospitava que fos tant preferit per la quitxalla...

En dir això, En Roure somriu. Si fos possible de classificar els somriures — cosa arriscada en matèria d'intervius —, diríem que somriu maliciosament. Endavant.

— Ara, una pregunta d'aquelles que en diem indiscretes. De totes les obres presentades a concurs, exceptuant les vostres, està clar, quina és la que preferiu?

— Qui no és amb mi... Sempre he cregut que, entre els autors joves, En Vinyes era el que més prometia. Aquesta ja era la meua opinió quan només coneixia d'ell la *Llegenda de bores*.

— A propòsit de joventut: quants anys teniu vós?

— Quaranta.

— I En Vinyes?

— No ho sé exactament. Però suposo que de quaranta a quaranta cinc.

— Així resulta que encara sou més jove que l'autor jove que promet més...

Somriem una mica. Tant En Roure com jo, ara, sense malícia. Reprenem el diàleg.

— Creieu que pot tenir eficàcia el «Premi MIRADOR»?

— Molta. Sobretot, com a estímul per als autors. Encara que això, potser, pot resultar un mal, perquè, en vistes del Premi, escriuran més de cara al públic.

— Opineu que és un mal escriure de cara al públic?

— Home, un mal, no. Jo crec que s'ha de fer, de totes maneres. El teatre és el teatre i no té res a veure amb la literatura.

— Penseu dedicar-vos sempre al mateix gènere que cultiveu ara? No voleu provar fortuna en altres temptatives?

— De moment, seguiré cultivant aquest gènere. Em convé, ja m'enteneu, em convé fer-me una posició independent. Llavors potser intentaré provatures en altres aspectes més importants, però sempre escrivint de cara al públic. No se'n pot pas prescindir del públic...

— Perfectament. I per acabar...

— Per acabar digueu que estic molt agraït als espectadors que m'han votat i que dono les gràcies a MIRADOR per haver organitzat el Premi.

Uns instants després, aprofitem l'ocasió per parlar amb En Santpere. S'ha acabat l'acte, que, pel que es veu, ha estat molt mogut, i el popularíssim director de l'Espanyol ens ve amb una cara tota historiada; les gotes de suor i el maquillatge han col·laborat eficaçment.

— L'enhorabona, Santpere, per la part que us toca.

— Moltes gràcies.

— Esteu satisfet del resultat del Premi?

— Molt satisfet, naturalment.

— Quina impressió n'heu tret?

— Ja m'ho esperava. El fet que aquí no-més hi hagués una obra d'En Roure, que és el que actualment cultiva amb més traça això del sainet, em feia preveure que seria ell el que guanyaria. Perquè el teatre popular sempre és el que compta amb més admiradors. Si, per exemple, l'Amichatis hagués estrenat aquí, aquesta temporada, la votació s'hauria repartit llavors entre ell i En Roure, com s'ha repartit entre els autors dels altres teatres. En aquest cas, el triomf hauria resultat molt més problemàtic.

— El resultat del Premi deurà motivar unes quantes representacions de més de *La Florista de la Rambla*...

— No gaires, a Barcelona. Té molta més importància en vistes a la «tourné» d'estiu, per Catalunya. Passat Pasqua, però, farem una representació de *La Florista* en homenatge a En Roure.

— Creieu en l'eficàcia del «Premi MIRADOR»?

— Per a nosaltres n'ha tingut força. En certa manera, hom exclou l'«Espanyol» del teatre català. Aquí ja fa deu anys que no en fem d'altra mena, i el resultat d'aquesta votació vindrà a representar, com si diguéssim, una mena d'avís a la gent...

Sortim al carrer. Plou una mica. A la porta del teatre, dos espectadors rerassagats parlen del «Premi MIRADOR».

— Dicen que lo ha ganadò Roure, informa l'un.

— Se lo merec. És un gran literato. Yo lel en «El Diluvio» unos artículos sobre historia, que eran colosales...

J. M. P.

DETALL DELS RESULTATS DE L'ESCRUTINI DEL "PREMI MIRADOR"

		LLISTA D'OBRES EN CONCURS																							
Sessions en les quals ha tingut lloc la votació		La Florista de la Rambla, Roure.	Les llàgrimes d'Angelina, J. M. Sagarra.	Qui no és amb mi... R. Vinyes.	Els fills, Millàs Raurell.	Quan el cor parla, Bernat i Duran.	La Glòria, Mn. R. Garriga.	Els tres tambors, S. Bonavia.	La bruixa blava, J. Vallmitjana.	La perla de la Virreina, Roure.	Mamà política, P. Crehuet.	En Pere sense por, J. M. Folch i Torres.	La tia d'Amèrica, C. Soldevila.	Pirateries, A. Carrion.	La Mary Pickford del carrer de l'Hospital, G. A. Mantua.	El testament de l'Abadal, A. Artís i R. Llatas.	L'ajudant del marit, J. Vallescà.	Dones, dones, J. Montero.	Carlets, home de molts oficis, P. Crehuet.	La Caputxeta vermella, Bonavia.	Paies i calés, N. Oliva.	Daniel o l'optimisme, A. Artís.	Vots nuls	Nombre de votants en cada sessió	Nombre de votants en cada teatre
Espanyol	23, al vespre	216	18	15	6	10	1	3	5	2	3	4	4	2	2	13	2	0	0	3	1	2	314	1092	
	24, a la tarda	179	15	18	9	5	3	1	1	3	1	1	5	3	1	3	2	0	0	2	0	5	262		
	24, al vespre	371	29	25	20	5	3	4	3	5	3	4	0	1	3	3	14	4	1	1	3	1	9		516
Romea	23, al vespre	26	22	19	52	30	2	12	12	7	0	1	2	10	12	2	1	3	1	6	0	0	2	222	847
	24, a la tarda (1ª)	6	21	33	12	7	44	7	5	1	12	1	1	3	2	0	0	0	4	0	0	0	167		
	24, a la tarda (2ª)	14	39	16	32	22	2	7	21	25	5	4	2	3	6	1	0	2	0	3	0	1	205		
	24, al vespre	7	58	7	32	31	7	26	26	19	1	10	1	7	4	0	0	3	0	4	1	1	8	253	
Novetats	23, al vespre	7	36	34	12	2	16	1	3	2	14	1	13	1	0	1	0	1	5	0	0	1	0	150	1333
	24, a la tarda (1ª)	9	151	5	4	9	17	14	3	0	10	22	6	5	2	6	0	2	1	3	0	1	2	272	
	24, a la tarda (2ª)	12	260	100	26	15	50	7	17	11	34	13	17	19	5	19	0	4	13	0	0	1	10	633	
	24, al vespre	2	132	76	7	6	9	0	7	2	4	3	17	3	2	3	1	0	2	0	0	0	2	278	
TOTALS		849	781	321	233	147	121	119	105	81	75	74	64	59	42	40	32	29	23	21	9	6	41	3272	3272

Teatre Català Novedades
GRAN COMPANYIA CATALANA
 Direcció C. Capdevila
 DISSABTE DE GLÒRIA
 Estrena
Baliga Balaga and Co.
 Gran espectacle en 4 actes, 13 quadros, original d'en FRANCESC PRESES
 Decorat dels escenògrafs Batlle i Amigó i A. Fernández, reproduint els més bells indrets de la ciutat preferits del barcelonèsos.
 DEMANEU PROGRAMES
 ES DESPATXA A COMPTADURIA

TEATRE BARCELONA
 Extraordinari concert pels dos eminents i discutits pianistes, virtuoses del jazz
WIENER I DOUCET
 Diumenge de Pasqua, 31, a les onze del matí
 PROGRAMA COMPOST EXCLUSIVAMENT D'AIRES NORD-AMERICANS, DES DE 1911 FINS AVUI

La puntualitat i la poesia
 Els poetes tenen fama d'arribar sempre tard. El diumenge al vespre vàrem trobar al Novetats un grupet en el qual Felip Graugés i Tomás Roig i Llop es planyien que havien arribat cinc minuts tard i els porters s'havien negat a donar-los el butlletí corresponent.
 De totes maneres, els dos joves poetes no es varen pas quedar sense fer ús de l'enyorat privilegi del vot. Al cap de poca estona, En Graugés havia trobat un butlletí tot arrugat, sota d'una butaca i el planxava curosament, per a utilitzar-lo, al mateix temps que en Roig convenia a un acomodador que anés a demanar els butlletins d'un parell de nuvis de fóra que no tenien ganes de fer-los servir.
 El que no sabem és a qui varen beneficiar amb el seu sufragi!

El Procés de Mary Dugan
 Estrena al ROMEA el dissabte de Glòria
ES O NO ES CULPABLE

CINEMA I DISCOS

ELS FILMS DE LA SETMANA

Seria curiós d'esbrinar si el film «Vertigen», de les seleccions «Julio César», hauria estat seleccionat efectivament per Juli César, si aquest bon general, escriptor remarkable i dictador conscient hagués estat encarregat de confeccionar un programa cine-

JORDI SEROFF, el fals boiard de «Volga, Volga»

matogràfic per a l'entreteniment de les seves legions. I seria ben assenyat de deixar que els nostres humanistes resolguessin tots aquests problemes tan terriblement importants. Tanmateix, em serà permès d'expressar humilment la meua pobra opinió? Per a mi i que consti que en dir-ho expresso exclusivament un parer personal, Juli César, encarregat per les seves legions de confeccionar per a llur entreteniment un programa cinematogràfic, no hauria pas seleccionat el film «Vertigen», de les seleccions «Julio César».

Però si un dels legionaris hagués dit a l'adversari de Pompeu: «Juli, amic meu, ¿on podria trobar una noia que em fes perdre de vista el món i les seves cabòries?», Juli César hauria contestat de seguida: «Mira, Pomponi; Sue Carol és el que et convé. D'ençà que la vaig veure al film «Vertigen», mentre us triava el programa que us ha agradat tant, Octàvia em fa angúnia, no puc suportar Tita Flaeca, i fins trobo massa llarg el nas de Cleopatra.» Així hauria parlat Juli César, home de gust i d'empenta, i les seves paraules m'estalvien de fer pel meu compte l'elogi de la graciosa bellesa de Sue Carol, a cada punt confirmada pel fet d'èsser aquesta noia més agradable com menys vestit porta.

Si Esther Ralston no és tan graciosa corporalment com la tendra Sue Carol, ho és ben bé prou perquè ens agradi de veure-la, i la seva experiència d'actriu és més intensa i més vasta. Esther és el pinyol — no pas meravellós, però dolç — que aguantava l'estructura del film Paramount presentat rera el títol espanyol de «La comedia de los celos». És una comèdia acceptable, sense un excés d'absurditats — hom ja sol esperar un parell de situacions absurdes i de veure com, al desenllaç, es conformen fàcilment

els personatges que durant el film han estat més inconfomistes. Dick Arlen i Fred Sterling saben acompanyar Esther Ralston, i tots plegats distreuen amablement l'esperit heroicament cansat dels pares i les mares de família.

La tercera actriu — Lillian Hall Davis — que ha reclamat amb insistència la meua atenció aquesta setmana, no l'hauria retinguda amb facilitat si la seva imatge no hagués estat inseparablement enllaçada amb les altres imatges que componen un dels millors films que he vist aquesta temporada. Fa quinze dies Humbert Martí en parlava a MIRADOR amb la precisió i el seny que li són naturals. Quant al film «Volga, Volga» (seleccions «Julio César») em limitaré, doncs, a quatre consideracions variades que no em puc estar de fer a despit de la meua natural repugnància envers tot treball estalviat.

Aquest film russo-alemany m'ha deixat molts de records agradables: hi ha les barbes, que semblen de seda, dels boiards; hi ha l'aigua del Volga (que, de fet, era l'Elba) sota la llum del sol (que potser era un reflector); hi ha Filka, el criat, i Kolka, el nen, bellament interpretats per George Seroff i G. Stark... Però també hi ha l'adaptació musical del mestre Blai Net, i això no és pas un bon record. La música que acompanya els films al Coliseum no sol deixar un bon record, i això és independent de la bona o mala qualitat de la música.

No cal ésser excessivament exercit per a comprendre que, al cinema, la música s'ha de limitar a reforçar a través de l'orella les impressions visuals que rep l'espectador. Cal que faci sempre el soroll necessari perquè l'orella no pugui adonar-se de l'absència dels sons que acompanyarien naturalment les imatges que surten al llenç, i que mai no

SUE CAROL

desyïi l'atenció de l'espectador vers l'orella. Tota filigrana d'expressió musical, que no sigui simplement acompanyadora, és malversada al cinema; i si la refinada composició té encara el defecte de no proporcionar el volum de so necessari, podem dir amb la consciència tranquil·la que no compleix la seva missió, encara que sigui dirigida per un músic tan acreditat com el mestre Blai Net.

C. A. JORDANA

Raquel Torres DISCOS

És curiós. Raquel Torres — ara estel que s'eleva vers el zenit — no fa pas gaire que es trobava perduda entre la multitud de simples mortals que s'embadaleixen mirant el cel cinematogràfic.

Afaherada pel cinema, Raquel escrivia

Això, per a Raquel, ja era alguna cosa. Però l'endemà ho feia amb un John Gilbert veritable, i amb una Clara Bow, i amb una Lillian Gish; amb tota la humilitat i tot el plaer d'una admiradora apassionada. Ara podem dir que tot això és ben cu-

RAQUEL TORRES, a «Ombres blanques»

sovint cartes com aquesta: «Benvolguda Miss... Vaig a veure tots els films on sortiu i el vostre treball m'entusiasma. No em farieu el favor d'enviar-me una fotografia vostra?» Carta típica d'una afaherada, que suscitava la resposta típica: un retrat de l'estel, de cine per set.

Raquel tenia tota una calaixera plena de fotografies d'aquestes, i als vespres la seva atenció es dividia entre la contemplació d'estels somrients i la cura que li calia tenir del seu pare baldat — la devoció i l'obligació que guiaven els seus passos pel món i la dugueren pels carrers de Los Angeles a la porta del Grauman's Chinese Theatre.

Al Teatre Xinès de Grauman, si Raquel no hi tenia una situació gaire brillant, la hi tenia almenys ben llampant. La seva tasca consistia a portar elegantment un vestit de xineseta i a acomodar els espectadors que arribaven. «Per aquí, si us plau. Esteu bé? Teniu un programa.» Sempre la mateixa cançó, amb un somriure d'amabilitat forçada que calia fer ben natural — tot plegat, gairebé sempre, d'allò més ensopegat. Però no sempre! Perquè hi havia les nits de gran estrena, en què el teatre s'omplia d'estels, i aleshores, si l'acomodadora col·lia un excés de feina, l'enderiada dels films esplaia la seva admiració.

El dia abans, Sid Grauman reunia les seves acomodadores per tal de fer un assaig de bon acomodatament. La vigília de l'estrena d'«El rei de reis», Sid va fixar-se en Raquel Torres (que aleshores era solament Marie Ostermann). «Vejam, aquella mexicana rinxolada, vejam com ho fa! Marie, acompanyeu-me Mr. John Gilbert al seu lloc.» «Per aquí, Mr. Gilbert — digué Raquel a l'atmosfera —. Esteu bé? Teniu un programa.»

CATERINA ALBERT

FILMS ORIENTALS

En una sala especialitzada de París han passat fa poc un film japonès: *Jujiro: Les rutes en creu*. Ja l'any passat en el cine d'avantguarda, Studio 28, van donar a conèixer dos films xinesos. Experiències curioses i dignes d'elogi. El cinema, com el gramòfon, és un excel·lent mitjà d'expansió universal. Conèixer els costums dels països més llunyans interessa a tothom. Literatura i teatre són de difícil universalització. Però quin gran valor representa el cinema en aquest sentit!

L'any passat vàrem tenir ocasió de veure els dos films xinesos al Studio 28. Res de particular quant a la *mise en scène*. Però en canvi l'acció que es desenrotllava i tot el paisatge que ens oferien les vistes a ple aire tenien un interès extraordinari.

Un film americà o europeu sobre un assumpte oriental, sempre serà fet amb vistes al públic occidental. Malgrat una rica presentació, sempre notarem els trucatges de l'escena i que els personatges són els orientals que ens ha donat a conèixer la literatura d'aquí. Orientals vistos a través d'una mentalitat occidental.

En canvi, en aquests films el caràcter xinès conserva tota la seva puresa. Per això no agraden tant com els altres al gros públic. Però, precisament per això, tenen un valor cent vegades superior. Veieu que els intèrprets no fan cap esforç per violentar el desenrotllament de l'acció. Obren simplement com a orientals que són. I les reaccions davant de cada situació i la manera de mostrar els sentiments són tan inespèrats, que sense voler us prenen tota l'atenció.

Recordo la mala impressió que causaven al públic intel·ligent els primers films americans. Ara ja no ens xoca res en ells. No arribem a comprendre ben bé el sentiment que els anima, però els acceptem. De totes maneres, no falta qui, jutjant exclusivament des del punt de vista en què el col·loca la seva cultura i el medi ambient que el rodeja, encara no veuria en un film americà de cowboys de la primera època, sinó que

és francament estúpid. I potser té raó. Però mirats així, encara més poca-soltes trobaria els films orientals. Per això hem dit que no són films per al gran públic.

Per seguir tots els detalls d'aquests films — diu una novel·lista japonesa — cal estar iniciat en la literatura de les geishes. Tots els detalls són tan reals, afegix, que retrobar-los és un gran plaer d'art.

En aquest film que fa poc han passat a París, *Jujiro: Les rutes en creu*, aquestes són les rutes del bé i del mal. Dos germans en són els protagonistes. La noia cuida amorosament el seu germà, però aquest l'abandona per córrer al costat de la seva amant. O'Usué, un rival seu, el fa cec i la germana el recull de nou, per cuidar-lo més amorosament que abans. Per fi, ell recobra la vista en el moment en què la seva germana dona mort a un vell propietari que vol sotraure-la del costat del seu germà. Tots dos fugen. Però ell abandona de nou a la seva germana i es suïcida a la fi davant la casa de la insensible O'Usué.

Tot en aquest film és d'ambient japonès. En el més petit moviment, en el més magrat detall de la *mise en scène* veieu el Japó popular desconegut per nosaltres. I té encara l'avantatge que ha sabut aprofitar de tots els avenços de la tècnica cinematogràfica moderna.

A punt MIRADOR d'organitzar unes sessions especials de cinema, no volem preguntar per què aquests films no es projecten a Barcelona. Però creiem que s'ha de remarcar l'interès que tindria per al públic que aquests films es donessin a conèixer en sessions especials de cinema. — H. M.

Un cas de generositat cinematogràfica

Per a aquelles persones mal informades que es pensen que Hollywood és el centre i l'esca de tot pecat i de cap virtut, escrivim aquestes ratlles registradores d'un cas de generositat remarcable. Dies enrera, Lupe Vélez es passà la jornada dins un vestit de glassa transparent, treballant per al seu proper film «Cançó d'amor». Una munió d'electricistes i tota mena d'ajudants treballaven al mateix temps entorn de Lupe. I, creureu que no van voler cobrar els diners que s'havien guanyat amb la suor de llur front? En acabar-se la feina, es reuniren i acordaren de demanar a l'encarregat superior de l'estudio que els descomptessin del sou de la setmana la part corresponent a aquell dia, perquè trobaven que seria un abus d'acceptar diners per aquella vegada.

Fatty es refà

Quan fa quatre mesos va tornar d'Europa a Amèrica, Fatty no estava pas molt content dels seus assaigs en el music-hall.

Fatty devia encara vint mil dòllars a Joe Schenk, del temps de les vaques magres.

Tot de cop, en mig del seu desconhort li varen oferir ocupar-se del «Plantation». Li mancaven per això tres mil dòllars. Ell en tenia mil i un automòbil, que, naturalment, es va vendre de seguida. Ajudat per la corporació, es va llençar. I la inauguració del «Plantation» va tenir un èxit extraordinari. Al Jolson va cantar sense cobrar i James Cruse, per primera vegada des de 1925, es va posar un smoking.

I ara Fatty guanya tant o més que quan feia d'actor de cinema. Diuen que ja ha tornat vuit mil dòllars a Joe Schenk...

BRILLANTS
TOTS TAMANYS I QUALITATS

RAMBLA DEL CENTRE, 33.
Passatge Bacardi, 2.

ELS POLVOS ESTOMACALS DEL JESUITA
CURAN les enfermetats del Estomac

Patiu de l'estómac?
Heu d'estar subjecte al rigorós règim que aquestes malalties reporten?
No us desanimeu... Igual que vos (o pitjor) patien moltíssimes persones abans de conèixer aquest preparat que està cridat a ésser l'únic eficaç pels seus positius resultats, per a curar les malalties de l'estómac i budells.

Mai perjudica els Polvos Estomacals del JESUITA

li tornaran la tranquil·litat, per quan li curaran la dolència, deixant-li l'estómac net i fort per digerir perfectament, sense causar-li la més petita molèstia.

De venda en Farmàcies i Centres d'Espeífics

Feu fer els vostres gravats en la
UNIÓ DE FOTOGRAVADORS
CORTS, 481 : Telèfon 33421

DE LES ARTS

EXPOSICIÓ DEL GRAVAT TXEC A MADRID

Ha estat — fins per als que se les donen d'informats — una revelació.
S. E. Vlastimil Kybal, ministre de Txecoslovàquia a Madrid, és l'únic que veritablement esperava l'èxit assolit. Potser aquesta fe explica l'activitat tan assenyada i intel·ligent que ha sabut esmerçar-hi. El seu rostre triangular, animat amb la vivor d'uns

(Alex, Bilck, Kobliha, Konupek, Svabinsky, etc.) i en la qual una mena de simbolisme poètic, i a voltes filosòfic o religiós, s'ha emprat dels mitjans estètics, i una altra en la qual l'impressionisme, de bracet amb un sentit realista ple de revelacions, dona una modernitat saborosa (Bonda, Dillinger, Jaronek, Majer, Rambousek, Silovs-

presenciat i aplaudit pel poble, declara temeràriament que el poble txec és un poble heroic. Grau, com Francés i Doménech (membres, aquests dos, del Patronat d'Honor de l'Exposició), se sentia gairebé a casa seva i allargava la mà als visitants amb l'aire resignat i modest de l'home que rep felicitacions.

Dos dies després — i juntant el pretext d'aquesta Exposició al de l'arribada dels delegats de Praga al Congrés de Ciutats, l'ambaixador M. Kybal donà una recepció a l'Ambaixada. Feren els honors l'Ambaixadora, gran dama, plena de distinció i de molt elegant galania, i el senyor Ambaixador, ajudats per Grau. Hi assistí molt lluitada concurrència. Fou molt remarcada la presència de Lluís de Zulueta, que, per tal no cridar massa l'atenció, s'havia vestit un jaqué llarg, llarg, que es veia de mitja hora lluny. Tot seguit, per afinitat, cercà aquest abillament una companyia que l'alliberés de tot encogiment, i la trobà. Doménech i Rogerio Sánchez duien també el jaqué professoral. Grau se sentia superior. Vestia senzillament americana de dramaturg.

L'Exposició dels txecs — potser un xic augmentada, encara que ja és, per la quantitat i la qualitat, la més important que s'ha fet al món — figurarà a l'Exposició de Barcelona, en la secció d'art internacional que ara s'està organitzant.

S'ha comentat molt que no hagi fet cap acte, amb motiu d'aquesta Exposició, Giménez Caballero, que tenia acaparat aquest ram internacional. Es diu si, per aquest motiu, té presentada una reclamació a Praga. Però allí, després de conèixer tant teatre exòtic, diu que ja no estan per actes.

(A darrera hora, podem afegir que no és exacte que alguns intel·lectuals madrilenys

K. TONDL. — A la font

ulls de color fred i d'inquietud desvetllada (no sé si per l'anacronisme d'una barbata rossa, massa diplomàtica), està aquests dies radiant.

Realment, l'Exposició del gravat i de les arts del llibre txecs que els «Amigos del Arte» han estatjat en els seus salons és una bella exposició, ferma i exquisida, delicada i elegant en la seva vigoria.

Sobretot i d'un punt de vista ètnic i racial, palesa una tradició i una ànima. D'ençà que Hollar, en la inquietud deambuladora i rodaron del seu desterrament, fità les orientacions cardinals, que després havia d'enlairar a culminació evident En Max Svabinsky; d'ençà dels primers gravats en fusta (segle xv) influïts de l'escola de Nuremberg, fins avui en que els artistes han sabut infondre un caràcter modern a l'art centenari, pot dir-se que el gravat txec, nascut a Bohèmia, presenta, dintre les seves infinites varietats, una ferma unitat espiritual.

Aquesta és, adhuc estèticament, la més alta, la primària i més excel·lent virtut que cal remarcar. Potser l'emoció que se'n desvetlla és la que ha colpit amb més evidència i de vell antuvi l'expectació — municipal i espessa — dels visitants.

Ultra aquesta íntima fortitud transparentada, són abundants en les obres exposades les bones qualitats artístiques.

Vint-i-dos artistes, amb més de tres centes trenta obres, presenten un conjunt escacient i notabilíssim. Dues tendències — sovint palesades per un mateix artista en les seves obres — semblen dibuixar-se: una que podríem anomenar mística i llegendària

ky-Stretti-Zamponi, Stretti, Simon, Tondl, Vik, Vondrous i Svabinsky, entre altres).

Aquestes dues grans vies principals semblen ésser les de més circulació en el perímetre del gravat txec. És difícil, però, classificar massa categòricament — i judicant per llurs obres — aquests artistes. El cas de Svabinsky com a exemple, tingut avui dia com a patriarca i mestre màxim (nascut a Moràvia el 1873 i avui professor a l'Acadèmia de Belles Arts de Praga, gran pintor, com el mateix Simon, i universalment conegut), és ben expressiu en aquest sentit. El seu mestratge s'aplica amb inquietud — ensems neguitosament i serena — a totes les suggestions temptadores. L'escola que ell ha creat sent els mateixos neguits. Tal volta aquesta diversitat ha enrobustit una tècnica que, essent tradicional, ha aconseguit d'ésser gairebé perfecta.

La inauguració d'aquest conjunt artístic, a la qual es donaren certs aires de solemnitat, fou, per dir-ho de la manera més nova possible, un esdeveniment. La barbata rossa i anacrònica de S. E. Vlastimil Kybal tremolà sota unes ulleres que entelaven la claritat dels ulls mentre S. E. llegí un saborós discurs ple de finors lliquesques (que *velliscaren*, vull dir, damunt una concurrència atapeïda i freda). També hi havia el senyor Callejo, tan lluny de les grans vies nominativament... i de tota altra manera; el seyor director general de Belles Arts i, naturalment, Doménech, Francés, el Comte de Casal, etc. Ah! i en Grau Deigado, dramaturg honorari de Praga i que per tal de subratllar que en aquella llunyana capital el seu drama *El señor de Pigmalió* ha estat

M. SVABINSKY. — Tarda daurada

estiguin aprenent el txec per anar a donar conferències a Praga. Sense riscar la certitud, podem avançar que la tal nova ha estat escampada intencionadament per Eugenio d'Ors i per Grau, tirant l'aigua cap al seu molí, donada la superioritat que representa per a ells la facilitat de pronunciació.)
R. M.

Madrid, març.

— L'heu trinxat així per robar-li una miserable pesseta?
— I sort n'ha tingut. Un cirurgià li n'hauria demanat cinc mil per fer-li aquesta feina.
(Le Rire.)

— Quina edat teniu?
— Setze anys...
— No pot pas ser.
— Oh, sí! Favor que vostè em fa...
(Humoristicke Listy, Praga.)

— Cinc minuts, només. Espera't que s'assequin i baixo de seguida.
(Gringoire.)

— No me n'havia adonat que vostè travessava.
— Portant la meua condecoració com porto, ja em podríeu haver vist.
(Le Rire.)

— Sóc un home de la mena del president Hoover. M'he fet tot sol.
— No voldria que t'ho prenguessis malament, però ja es veu que és treball d'aficionat.
(Le Canard enchaîné.)

VIATGES MARSANS, S. A.

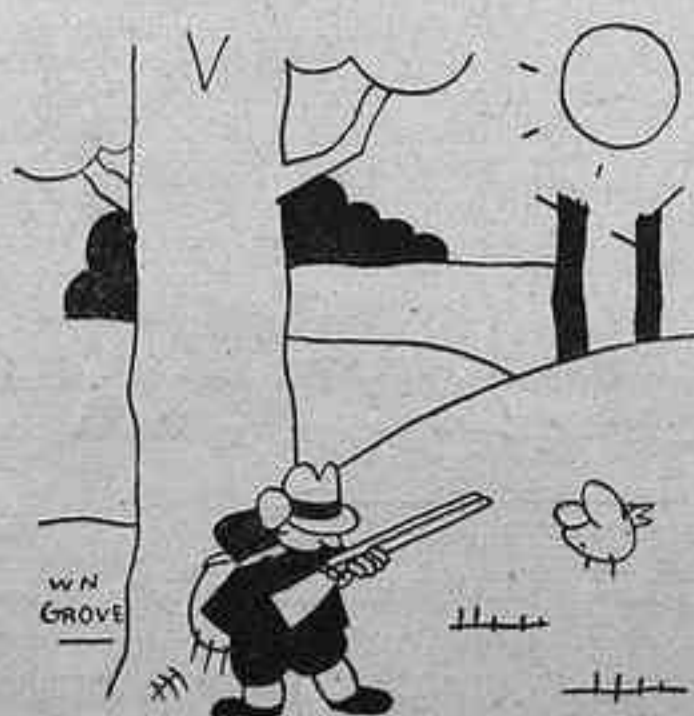
Rambla Canaletes, 2 i 4 - BARCELONA

Bitllets de Ferrocarrils Nacionals i Estrangers
Passatges marítims i aèris - Viatges a "Forfait"
Excursions acompanyades - Peregrinacions, etc.

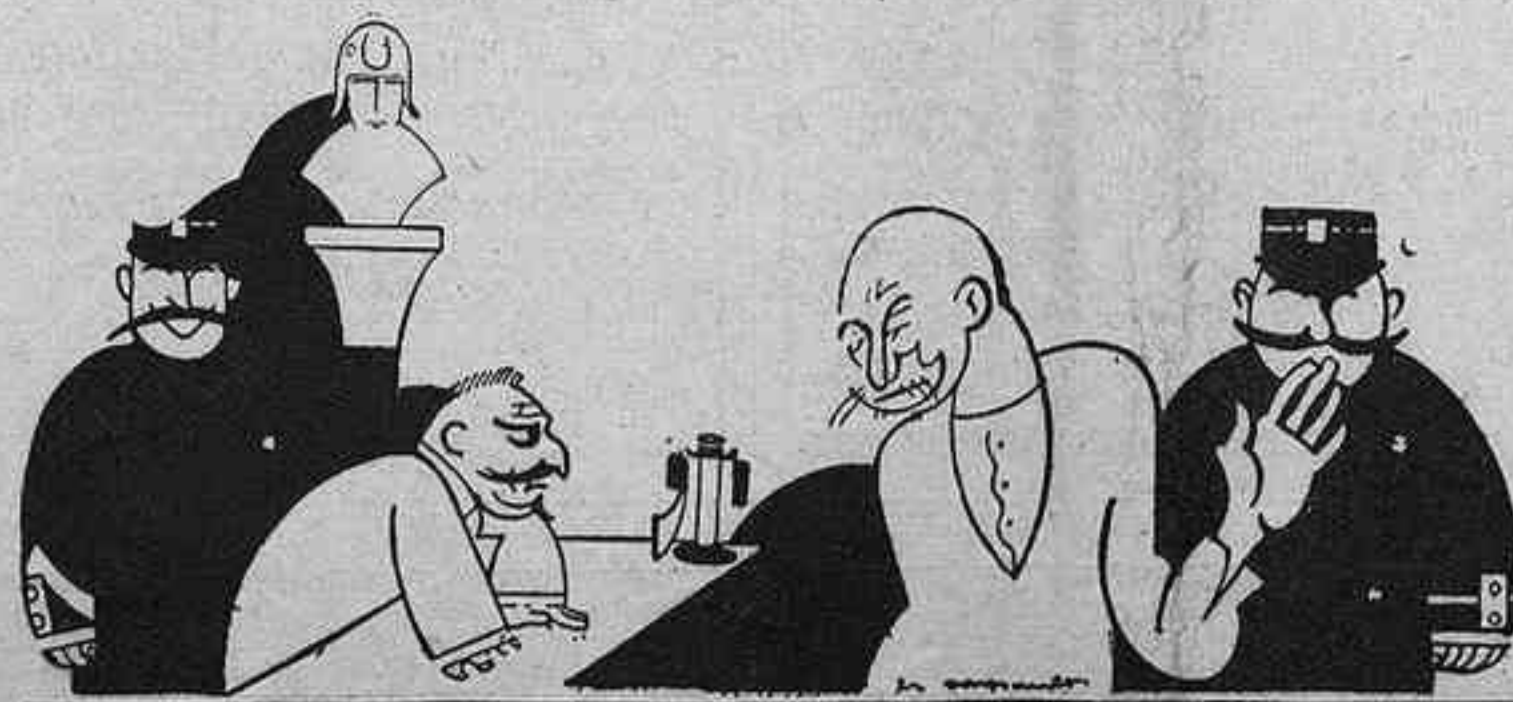
Informes
i Pressupostos gratis

Kappel

Cerquem representants regionals
F. FONT, Duran i Bas, 12
BARCELONA

— Amb aquestes escopetes de dos canons, no saps mai quin has d'engegar primer.
(Le Rire.)

— Miserable! Assasinar una pobra dona per robar-li deu rals!
— Ja veurà, deu rals per aquí, deu rals per allà...
(Le Rire.)

LA RENOVACIÓ DEL TEATRE
Miss Panchita Harris aconsegueix cada nit un èxit sorollós amb el seu art negre adaptat a la música de Bach.

Continental

MAQUINES DE CALCULAR
MULTICOPISTES
PREMSES

ACCESSORIS
PER A MAQUINES
D'ESCRIBURE

Casa central:
Clarís, 5
BARCELONA (Telèf. 19763)

ORBIS, S. A.

LA MAQUINA PREDILECTA
I
INSUBSTITUÏBLE

Representants exclusius
per
Espanya, Portugal i el Marroc

ORGANITZACIÓ
COMPLETA I MODERNA
D'OFICINES

EL MOBLE D'ACER
ELEGANT
I
ETERN

PERSONAL COMPETENT I ESPECIALITZAT

**FERROCARRILS DE MUNTANYA A GRANS PENDENTS
CREMALLERA DE MONTSERRAT**

Servei especial de trens per assistir a les solemníssimes funcions
de SETMANA SANTA A MONTSERRAT. La més pura i solemne Litúrgia

Del 27 de març al 1r d'abril

Sortides de Barcelona (Nord)	6'11	8'15	13'35	16'15
Sortides de Barcelona (Plaça Espanya)	5'31	8'00	14'20	
Arribades a Montserrat	8'20	8'20	10'35	10'31
Sortides de Montserrat	8'25	12'39	15'44	17'47
Arribades a Barcelona (Nord)	11'15	14'50	18'00	20'11
Arribades a Barcelona (Plaça Espanya)	(D)	15'15	18'00	20'04

El tren assenyalat (D) de Catalans, sols circularà diumenge i dilluns de Pasqua.
Billets combinats d'anada i tornada amb Nord i Catalans.

INFORMACIONS: Aragó, 279, 3r - Telèfon 73043

Pastilles ASPAIME

Curen radicalment la TOS
perquè combaten les seves causes

Catarres, ronquera, angines, laringitis, bronquitis, tuberculosi pulmonar, asma, i totes les afeccions, en general, de la gola, bronquis i pulmons. — Les Pastilles ASPAIME són les preferides dels pacients. — Les Pastilles ASPAIME es venen a UNA pesseta la capsa en les principals farmàcies i drogueries.

Especialitat Farmacèutica de Laboratori SOKATAG
Carrer del Ter, 16 - BARCELONA - Telèfon 507 1

Aviat podreu comprar

"BABY-LAX"

*El millor
Laxant-Purgant*

Reparació d'automòbils i motos

VICENS LLORCA

GIRONA, 159 - Telèfon 73233

Representant per a Espanya de la Casa B S A
(peces de recanvi i accessoris)

Altes, baixes i
traspassos
de contribució

Totes les diligències i
conflictes amb Hisenda
Diputació
i Ajuntaments

AFISA

Director
CARLES OSSORIO

Laietana, 18, pral., B

**DELICIOSO PURGANTE
ACEITE RICINO**

"Goloro"
SABOR NARANJA

Grafonoles "Viva Tonal"

No compreu cap Fonògraf sense abans escoltar un del nous models

GRAFONOLAS "VIVA TONAL"

Grafonoles «VIVA TONAL» portables . de 225 a 550 ptes.
Grafonoles «VIVA TONAL» forma moble de 450 a 3,000 »
Grafonoles «VIVA TONAL» KOLSTER
de amplificació radioelèctrica . . . de 3,500 a 8,250 »

No confongueu el GRAFONOLA amb altres fonògrafs de noms semblants

Grafonoles
KOLSTER
Reproducció perfecta fins als més delicats instruments i veus humanes sense cap distorsió

Nous models
KOLSTER
per suplir orquestres i bandes en grans locals públics

DISCOS

REGAL

L'única marca en discos sense sorolls desagradables

NOU CATÀLEG D'IMPRESSIONS ELECTRIQUES

Entre moltes altres exclusiva de Barrientos, Bonnissegn, Capsir, De Muro, Formichi, Gentile, Gugliemetti, Hidalgo (Elvira), Porselle (Rosa), D'Alessio, Cassadó, Costa; Lázaro (Hipòlit), Lindi, Merdones, Merli, Sala (Antoni), Sullivan, Stracciarri, Veingartner, Simfònica del mestre Arbós. Teatres: Wagner de Bayreuth, Covent Garden de Londres, Gran Opera de París, Scala de Milà, Metropolitan de Nova York, etc. Orquestres de jazz: Paul Whiteman, Ted Lewis, Wiener & Doucet, Layton & Johnson; jazz vocal, cèlebres Scapmores, argentina, Pizarro, i molts altres artistes cèlebres, grans orquestres i cors de tot el món.

«LES NOU SIMFONIES DE BEETHOVEN» COMPLETES

En preparació: CANÇONS CATALANES I LIEDERS, per Maria Barrientos

AGUSTÍ GUARRO ANGELUS HALL - 7, Rambla Catalunya, 7

MOBILIARI EN GENERAL

ESPECIALITAT EN EL DE DESPATX

Instal·lacions completes
d'Establiments, Despatxos i Habitacions
PRESSUPOSTOS I PROJECTES A SOL·LICITUD

Exposició i venda
Corts Catalanes, 532. Telèfon 34342

Subscriviu-vos a **MIRADOR**
SETMANARI CATALA
Pelai, 62. - BARCELONA

BUTLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

En
que viu a
carrer n.º se subscriu a **MIRADOR**
pel preu fixat de 2'50 ptes. trimestre.
..... de de 19.....

Signatura

URALLITA